

РЕШЕНИЕ

№ 1633

гр. София, 15.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 15.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **11007** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.405 от Кодекса на труда /КТ/.

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] срещу Предписание по т.4 от Протокол за извършена проверка с изх.№ПР2027820/22.10.2020 г., дадено от дл.лица в Дирекция „Инспекция по труда“-гр. С., с искане да бъде отменено.

Наведеното основание за оспорване, предвид изложените в жалбата оплаквания е за противоречие с материалноправните норми-чл.146, т.4 АПК.

Неговото осъществяване е аргументирано с доводи, че даденото предписание противоречи на чл.31, ал.1 от Наредбата за служебните командировки, тъй като определеният със Заповед №15/15.04.2020 г. на управителя на дружеството-жалбоподател размер бил значително по-висок. Освен това даденото предписание не било съобразено с реално изплатените на лицето командировъчни пари за месец юли, в размер на 8.89 евро на ден. Не на последно място, не било съобразено прихващането, което работодателят извършил с неправилно определените над 8.89 евро на ден командировъчни пари с причинените от служителя И. И. вреди на дружеството в размер на 3865.42 евро, за което прихващане страните били постигнали съгласие, удостоверено с подписаната от служителя и представената при порверката декларация, съдържаща направеното от лицето изявление, че всички дължими от работодателя към него суми по съществуващото трудово правоотношение са изцяло изплатени.

Ответникът- Дирекция „Инспекция по труда“-гр.С. /чл.399 от КТ и § 1, т. 1 от ДР на АПК/, чрез процесуалния си представител-юрк.П., оспорва основателността на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Поддържа, че от доказателствата по адм.преписка се установява, че работникът И. И. е полагал труд добросъвестно през всичките 31 дни за месец юли. През този месец същият е изминал 10 406 км., което обуславяло ставката, определена в приложението към заповедта на работодателя за командироване в размер на 54 евро на ден. Излага още, че твърдяното с жалбата споразумение за прихващане е недействително. От него било неустановимо наличието на воля за съгласие. Освен това липсвали доказателства за твърдените нанесени щети от работника, а дори и да имало такива, те следвало да бъдат предмет на производство по реализирането на имуществената отговорност на работника.

Заинтересованата страна /ЗС/ в съдебното производство И. С. И., не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Прокурор от Софийската градска прокуратура не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорената принудителна административна мярка /ПАМ/.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, вр.чл.144 АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

По делото е безспорно от фактическа страна, че ЗС И. С. И. е заемал длъжността: шофьор на товарен автомобил /международни превози, на основание сключен с дружеството-жалбоподател Трудов договор №15/15.04.2020 г. /л.38-л.39 от досието на делото/. В трудовия договор е уговорено основно месечно възнаграждение в размер на минимален осигурителен доход от 610 лева, при условията на 8-часово работно време, с периодичност на изплащане до 25 число на всеки следващ месец и с допълнително възнаграждение от 0.6 процента за всяка година трудов стаж по специалността.

Проверката от служители на ДИТ-гр.С. е била извършена по повод инцидент с работника И., описан в негово „обяснение“ от 02.10.20 г. /л.27-л.28/, възпроизведено частично в мотивната част на процесния протокол.

При проверката са констатирани описаните в същия протокол нарушения на трудовото законодателство, сред които и това относимо към оспореното предписание. В тази връзка е изложено, че със Заповед №15/15.04.2020 г. /приложена в приетата от съда преписка/, на основание чл.121 КТ, във вр. Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, управителят на дружеството е командировал И. С. И. да извърши пътуване до България, Румъния, У., А., Италия, Германия, Испания, Б., Х., Д., Франция и България с автомобил рег. [рег.номер на МПС] , за времето от 15.04.2020 г. до 15.04.2022 г., като командироването е приключило на 01.08.2020 г. В приложението към посочената заповед на работодателя е определено дневните пари да бъдат в левовата равностойност на 54 евро. При преглед на представените от работодателя документи /фиш за заплата и месечна справка за изчисляване на командировъчните- приложени в преписката/ се установило, че за месец юли 2020 г. на И. С. И. са начислени за командировка 539.08 лева, вместо 3274.05 лева /31 дни по 54 евро/. От преводното нареждане от 03.08.2020 г. се установило, че за месец юли на работника са изплатени общо 977.92 лева, в т.ч. 530.10 лева командировъчни пари.

Въз основа на тези констатации е обусловен извод, че работодателят не е изплатил в пълен размер дължимите 32704.05 лева командировъчни пари на работника за месец юли 2020 г., което е нарушение на чл.215, ал.1 КТ, като с порцесното предписание по т.4 от Протокол за извършена проверка с изх.№ПР2027820/22.10.2020 г. е постановено работодателят да изплати в пълен размер дължимите дневни пари за юли 2020 г. по Командировъчна заповед №15/15.04.2020 г., съгл.чл.215, ал.1 КТ, в срок до 03.11.2020 г.

Тук следва да бъде посочено, че представеният при проверката документ, наим. „Споразумение за прихващане“ е с дата: 29.04.20 г. /л.47/, към който момент вземането за командировъчни за месец юли 2020 г. не е било възникнало. Впоследствие преди о.с.з. на 15.02.21 г. от пълномощника на жалбоподателя е приложено второ копие от този документ, който е със същото съдържание, но с видимо преправена дата на „09.09.20 г.“ /л.209/, без поправката да е приподписана на лицето, посочено като автор на документа-И. С. И.. Освен това от съдържанието на документа, действително е неустановимо, както твърди и ответникът, да са причинени вреди или липси от работника във връзка с повереното му имущество, още по-малко е определен размера им.

Жалбоподателят не оспорва, а и от данните по преписката се установява, че за месеците май и юни на работника С. са начислени командировъчни по 54 евро на ден /л.78 и л.79/, а за месец юли са начислени командировъчни по 8.89 евро на ден /л.80/. Жалбоподателят не оспорва, а и от отчета за пробег на водача И. И. /л.56/ се установява, че за месец юли 2020 г. същият е изминал 10 406.54 км., което е пробег над 8001 км, определени в приложението към командировъчната заповед за изплащане на командировъчни пари в размер на 57 евро.

При така приетото за установено от фактическа страна съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима-налице са положителните условия, съотв. липсват пречките, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалбата-чл.159 АПК.

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК, срещу акт, който може да бъде оспорен по съдебен ред и от лице- легитимирано да го направи, в качеството на засегнато от предписанията лице-чл.147, ал.1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и чл.401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат следните принудителни административни мерки: т. 1, предл. първо - да дават задължителни предписания на работодателите и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство. Като принудителни административни мерки предписанията имат характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 ал. 1 от АПК и издаването им следва да е съобразено с изискванията за законосъобразност на ИАА. Волеизявлението за налагане на оспорените предписания е обективизирано в писмена форма. Издадено е от материално и териториално компетентен орган-контролен орган на Инспекцията по труда и по валидността му няма повдигнати възражения.

В акта са изложени фактическите правни основания за прилагане на оспорената ПАМ.

Фактическите основания са онези юридически факти, с чието осъществяване се свързва възникването на правомощието на административния орган да разпорежи определени права и задължения. В случая, изложените фактически обстоятелства са достатъчно пълни и ясни, видно от съдържанието на Протокола за извършена проверка. Като мотиви, в съотв. с установената задължителна съдебна практика, се приемат и данните от документите в адм. преписка, подготвящи издаването на акта.

Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, свързани с изясняването на релевантните по случая факти и събирането на необходимите за изясняването им доказателства. Фактическите установявания на органа се подкрепят от данните по адм. преписка. Последните са достатъчни да обусловят безспорни изводи за осъществяването на фактическия състав на упражненото властническо правомощие.

Приложената ПАМ е съответна на материалноправните норми.

Когато нуждите на предприятието налагат, работодателят може да командирова работника или служителя за изпълнение на трудовите задължения извън мястото на постоянната му работа, но за не повече от 30 календарни дни без прекъсване-чл.121, ал.1 КТ.

Командиране за срок, по-дълъг от 30 календарни дни, се извършва с писмено съгласие на работника или служителя-чл.121, ал.2 КТ

Съгласно чл.215, ал.1 КТ, при командироване по чл. 121, ал. 1 работникът или служителят има право да получи освен brutното си трудово възнаграждение още и пътни, дневни и квартирни пари при условия и в размери, определени от Министерския съвет.

Подзаконовият нормативен акт, приет на основание законовата делегация на чл.215, ал.1 КТ е Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина / Приета с ПМС № 115 от 3.06.2004 г., обн., ДВ, бр. 50 от 11.06.2004 г., посл.изм. бр. 11 от 9.02.2021 г. /

Действително, както твърди и жалбоподателят, чл.31, ал.1 от с.н. предвижда, че персоналът на сухоzemните транспортни средства получава командировъчни пари на ден за времето на изпълнение на международни рейсове съгласно индивидуалните ставки, определени в приложение № 3.

Факт е обаче, че дружеството работодател е определило по-висок размер на командировъчните пари с приложението към командировъчната заповед /л.44-л.46/, което доколкото е по-благоприятно за работника от предвиденото в подзаконовия норм.акт, според съда е допустимо. Факт е и това, че за предходните два месеца-май и юни 2020 г., работодателят е начислявал дневни командировъчни на работника И. в размер на левовата равностойност на 54 евро. Факт е, че ЗС И. И. за месец юли 2020 г. е изминал 10 406.54 км., което е пробег над 8001 км, определени в приложението към командировъчната заповед за изплащане на командировъчни пари в размер на 57 евро, а в предписанието не е определена по-голяма от тази сума.

С оглед на изложеното оспореното предписание работодателят да изплати пълния размер на дължимите дневни пари за месец юли 2020 г. /31 дни командировка по 54 евро на ден/ по Командировъчна заповед №15/15.04.20 г. и приложението към нея е законосъобразно.

Неоснователно е и възражението на жалбоподателя за извършено прихващане:

Приложеният в преписката документ, наименован „споразумение за прихващане“, освен че е от дата преди възникване на вземането на работника И., не установява нито

наличието на основанието, нито вида на имуществена отговорност-ограничена или пълна, нито размера на насрещните вземания, които се погасяват до размера на по-малкото от тях. Всъщност от съдържанието на документа не може да се направи по никакъв начин извод за постигнато съгласие между работника и работодателя. Наименованието на документа не е равнозначно на упражнено право на прихващане от работодателя, а и волеизявлението, обективизирано в документа не е на работодателя, а на работника.

Следва да се има предвид и това, че КТ предвижда осъществяване на пълна имуществена отговорност по отношение на материално-отговорни лица, които имат качеството на отчетник. Необходимо е между тези лица и дружеството да съществуват трудови правоотношения, част от съдържанието на които да са задълженията на работника да борави с ценности на работодателя, да ги приема, съхранява и отчита, както е в случая. /Решение № 252 от 18.05.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1531/2009 г., IV г. о., ГК; Решение №152 от 1.06.2015 г. на ВКС по гр.д.№6083/2014 г., IV г.о./. Затова тя не се реализира по реда на чл.210 от КТ, по който се осъществява ограничената имуществена отговорност / Решение №124 от 23.05.2014 г. на ВКС по гр.д. №5460/2013 г., III г.о./.

Действително налице е по-стара съдебна практика, в съотв. с която предписаният с разпоредбата на чл. 211 КТ съдебен ред за осъществяване на пълната имуществена отговорност на работника или служителя към работодателя не означава забрана за доброволно заплащане на вредите от страна на работника или служителя. То е допустимо от закона на общо основание без спазване на особена процедура, но само с изричното писмено съгласие на работника или служителя, който следва да е признал констатираната липса и нейния размер. В случая по делото няма данни за констатирани липси или други вреди, които да са доведени до знанието на работника И. С. И., а още по-малко, той да ги е признал. Отделно от това, съдът в този съдебен състав споделя мнението, че предварителното съгласие, дадено преди настъпването на липса на материални ценности или др. вреди, не изпълва законовото изискване по чл.272, ал.1 КТ за дадено съгласие от работника/служителя. Целта на разпоредбата е да осигури възможността при вече настъпила липса на материална ценност или др.вреда работникът или служителят да има възможност да направи възражение преди извършването на удържките. Предварителният отказ от право, което не е възникнало е недействителен.

В по-новата практика на ВКС е застъпено становището, че „пълната имуществена отговорност може да бъде осъществена само по съдебен ред-чл.211 КТ. Начинът и сроковете за осъществяване на имуществена отговорност са уредени с императивни по своя характер разпоредби, поради което е недопустимо страните да уговорят нещо различно от тях, което също обуславя неоснователност на възражението на жалбоподателя извършено за прихващане.

Съдът сочи най-сетне още и това, че с предписанието не е посочен конкретния размер на дължимите командировъчни общо за месец юли 2020 г., а е предписано само да се изплати пълния им размер-31 дни по 54 евро. Конкретният размер на дължимото обаче е установим, тъй като се явява разликата между онова, което работодателят е начислил-8.89 евро на ден, съотв. изплатил и онова което му е разпоредено с предписанието.

При осъществения цялостен контрол за законосъобразност на оспорения акт, съдът не констатира осъществено основание сред изброените в чл.146 АПК, поради което

отхвърля неоснователната жалба.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК, ответникът има право на разноски.То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 150 лева- чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2, предл.5-то и чл.143, ал.3 АПК от АПК, Административен съд София-град, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК] срещу Предписание по т.4 от Протокол за извършена проверка с изх.№ПР2027820/22.10.2020 г., дадено от дл.лица в Дирекция „Инспекция по труда“-гр. С., с искане да бъде отменено
ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] да заплати на ИЗПЪЛНИТЕЛНАТА АГЕНЦИЯ „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ сумата в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, разноски за първоинстанционното съдебно производство.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: